

Costul De A Nu-L Urma Pe Hristos

de Paul Washer

illbehonest.com/romana

Prețul de a nu-L urma pe Cristos Paul Washer Ca întotdeauna, este un mare privilegiu pentru mine să fiu aici. În această dimineață am o mare bucurie în inima mea. Simt că o să explodez, nu din motivul din care vă gândiți voi. Azi dimineață pe la 4:30 Domnul, cred, m-a trezit și s-a ocupat cu mine de câteva vulpi mici care stricau via Domnului, câteva păcate mici care nu sunt deloc mici și mi-a dat un timp minunat ca să văd câtă nevoie am de harul Lui și să mă pocăiesc, să cer iertare și să mă bucur de iertarea Lui. Și ce-i minunat este că eu umblu cu Domnul de 26 ani și după timpul meu de părtășie și după ce mă ridicam să studiez și lucruri de felul acesta, am fost copleșit de bucuria din inima mea. După 26 de ani ar fi trebuit să-mi dau seama că este din cauză că lucrurile erau așa cum trebuiau să fie, lucrurile erau așa cum trebuiau să fie. Eu doar Îl laud pe Dumnezeu pentru Cine este, și pentru că este atât de bun, și pentru că El lucrează mereu ca să ne sfințească, să ne schimbe, să ne modeleze. Nu există oameni mari ai lui Dumnezeu. Există doar oameni mici, slabi, păcătoși ai unui Dumnezeu mare și plin de îndurare. Să nu uităm asta niciodată. Noi vorbim despre a-L urma pe Cristos cu orice preț, dar în această dimineață voi predica despre Cristos. Întotdeauna voi începe orice lucru cu El pentru că nu are sens să merg undeva fără să încep cu El. Dar unele lucruri la care ne vom gândi, probabil această săptămână vor fi, ei bine, prețul de a-L urma pe Cristos. Dar te-ai gândit vreodată la prețul de a nu-L urma pe Cristos? Te-ai gândit vreodată cât de mult ai pierdut în această viață pentru că te-ai dat vanităților lumii acestea și nu te-ai dat lui Cristos și să-L urmezi pe El. Alte lucruri pe care le vom lua în considerare sunt acestea: că viața și misiunea creștină sunt supranaturale. Cântecel pe care le-am cântat astăzi, eu am fost de acord cu fiecare dintre ele și au fost minunate și ele încearcă să vă miște să ajungeți la oameni. Îmi pare rău dar aceasta nu este suficient. Nu se va întâmpla asta. Un cântec n-o va face. Trebuie să fii umplut cu Duhul Sfânt, umplut cu Duhul Sfânt și atunci mărturia nu va fi o lucrare. Va fi o revărsare a acelei mărețe puteri ce se mișcă înăuntrul tău.

Vă voi spune aceasta. Vă voi spune anumite lucruri și până vă voi da o explicație veți crede că sunt carismatic. Dar vă voi spune ceva. Doar pentru că sunt erezii de toate felurile în ce privește persoana Duhului Sfânt nu înseamnă că le voi permite să îmi ia slujirea Duhului Sfânt de la mine. Știu aceasta. Nu poți respira fără de plinătatea Duhului Sfânt. Nu-l poți sluji lui

Cristos fără plinătatea Duhului Sfânt și sunt mii de cântece care caută să-ți miște inima să faci ce-i drept. Dar nu poți face și nu vei face ce-i drept decât dacă ești umplut cu Duhul Sfânt. Asta-i tot.

Dar în această dimineață noi vom vorbi mult despre Cristos... despre Cristos. Să deschidem Bibliile la 2 Corinteni 5:21. „Pe Cel ce n-a cunoscut nici un păcat, El L-a făcut păcat pentru noi, ca noi să fim neprihănirea lui Dumnezeu în El.” Unora dintre cei mai mari teologi de-a lungul istoriei Bisericii, le-a fost frică să atingă acest pasaj. Ce înseamnă aceasta? Că acel pe care L-a văzut Isaia în templu, Acel către care îngerii strigau „Sfânt, sfânt, sfânt”, pe acel lemn, El care n-a cunoscut păcat, fusese făcut păcat în locul nostru. Aceasta trebuie voi să înțelegeți. Trebuie să înțelegeți acest lucru. Chiar să încep un text ca acesta, permiteți-mi să spun următorul lucru. Dacă inima ta rătăcește, trebuie să cazi cu fața la pământ chiar acum și să plângi că un pasaj ca acesta poate fi citit despre Cristos care te-a răscumpărat și tu ești încă nepăsător. Dacă după un timp vei gândi că insist prea mult asupra acestei probleme, să știi că inima ta nu este ok și trebuie să te pocăiești. Nu există un mesaj mai mare, nici gând mai mare decât acela ce a făcut Cristos pentru noi la cruce. Și dacă aceasta nu te mișcă, este pentru că inima ta este moartă. E posibil să ai religie. E posibil să fii evanghelic. E posibil să te fi rugat rugăciunea păcătosului de o mie de ori, dar eu te asigur, tu nu-L cunoști pe Dumnezeu. Deci vom vorbi despre Cristos și cruce pentru că aceasta este motivația primară pentru toate. Dacă ai orice altă motivație în viața creștină, în afară de Isus Cristos atunci ești un idolatru. Dacă tu cauți să faci ceva pentru că așa este corect, pentru că este moral, pentru că aceasta onorează o persoană sau alta, este idolatrie. Tot ce facem, pentru El facem. Și deci cu cât mai mult cunoaștem despre El, cu atât mai mult vom fi împinși, mișcați, întăriți să-L urmăm pe El. Avem nevoie să auzim evanghelia din nou, din nou și din nou. Ea trebuie expusă și explicată, ea trebuie să fie crezută de predicator, știind că el nu are nevoie de alt mijloc – Evanghelia este suficientă! Evanghelia este singurul mesaj ce poate mântui! El trebuie să știe cum să o expună, iar apoi trebuie să știe cum să cheme oamenii la Cristos, nu prin a-i ruga să repete o rugăciune, ci poruncindu-le cu autoritatea lui Dumnezeu ca să se pocăiască și să creadă Evanghelia!

Așadar noi întotdeauna trebuie să începem o organizație misionară sau o conferință despre misiune cu mesajul Evangheliei. Sunt șocat la câte conferințe merg. Aud despre cum trebuie să predicăm celor pierduți și este adevărat, cum lumea are nevoie de un Mântuitor și este adevărat. Aud despre statistici și metodologii. Dar e putred în cea mai mare parte. Ce avem noi nevoie este să înțelegem mesajul, singurul mesaj care are puterea de a mântui. Acum să privim la textul nostru. „Pe Cel ce n-a cunoscut nici un păcat [Dumnezeu] L-a făcut păcat pentru noi, ca noi să fim neprihănirea lui Dumnezeu în El.” Acum vreau să vă gândiți la

aceasta și să vă gândiți adânc. El n-a cunoscut nici un păcat. Vedeți miracolul aici? Vreau să gândiți în felul acesta. N-a existat niciodată - și pentru acei predicatori care credeau că au ajuns la perfecțiunea fără păcat sau acei creștini care cred că ei nu păcătuiesc niciodată, doar să le spuneți așa. N-a existat niciodată un moment în viața ta ca și păgân sau ca și creștin, n-a existat niciodată un moment în viață să-L fi iubit pe Dumnezeu așa cum ar trebui El să fie iubit.

Odată m-a întrebat cineva: „Care este cel mai mare păcat?” I-am răspuns, „Păi, niciodată nu m-am gândit așa la asta. Cred că trebuie să mă gândesc.” Am meditat pentru un moment și apoi am spus, „Păi, cred că cel mai mare păcat ar fi să încalci cea mai mare poruncă. Și cea mai mare poruncă este să-L iubești pe Domnul Dumnezeuul tău cu toată inima ta, cu tot sufletul tău, cu tot cugetul tău și cu toată puterea ta.” Sunt astăzi aici ca să vă spun că tu niciodată nu ai făcut asta, nici o singură dată. Și totuși.. Acum ascultați-mă. N-a existat niciodată un moment ca Cristos să nu-L fi iubit pe Domnul Dumnezeuul Său cu toată inima Sa, cu tot sufletul Său, cu tot cugetul Său și cu toată puterea Sa. Aceasta duce ascultarea la un nivel total nou, nu-i așa? Aceasta duce perfecțiunea fără de păcat la un nivel total nou. N-a existat niciodată, nici un gând, nici o faptă în care El să nu-L fi iubit pe Domnul Dumnezeuul Său cu fiecare fibră a ființei Sale. Deci când se spune că El n-a cunoscut nici un păcat, oau! N-a existat nici un moment sau nici o faptă în viața ta unde tu să fi făcut totul, să fi gândit totul, să fi spus totul pentru gloria lui Dumnezeu. Și totuși n-a existat niciodată nici un moment în viața Căpeteniei salvării tale ca El să nu fi făcut tot ce a făcut pentru gloria lui Dumnezeu. Natura miraculoasă a vieții lui Cristos, din momentul când s-a născut până în clipa morții sale El L-a iubit pe Domnul Dumnezeuul Său cu toată inima Sa, cu tot sufletul Său, cu tot cugetul Său și cu toată puterea Sa. Și tot ce făcea El, fie că mânca sau bea, El făcea totul spre slava Tatălui Său. Este de-ajuns acum să nu facem altceva pentru următoarele 7 zile decât să stăm aici și să cugetăm la ce am spus deja. Este suficient adevăr și măreție în ce tocmai am auzit ca să ne motiveze să ieșim în lume și să facem misiune de un milion de ori. Măreția, supremația, excelența Omului Isus Cristos.

Și acum ne spune aici, „Pe Cel ce n-a cunoscut nici un păcat, El L-a făcut păcat.” Acum, ce înseamnă aceasta? Ce înseamnă aceasta? Știi, poți spune o mulțime de lucruri, dar poți să le explici? Ce înseamnă că Cristos a devenit păcat? Înseamnă că atunci când era pe lemnul acela El a devenit spurcat, a devenit corupt, că El în natura Lui, a devenit în persoana Sa ceva groaznic, ceva detestabil, ceva păcătos? Ce înseamnă că El a fost făcut păcat? Ei bine, găsim răspunsul în același text, priviți în versetul 21. „Pe Cel ce n-a cunoscut nici un păcat, El L-a făcut păcat pentru noi, ca noi să fim neprihânirea lui Dumnezeu în El.” Cum a devenit Cristos păcat? Cum a fost El făcut păcat? Ei bine, cum suntem sau cum devenim noi

neprihăniți când credem în Evanghelie? Iată răspunsul vostru. Clipa în care o persoană crede în Evanghelie, el nu devine o ființă neprihănită. Adică, în clipa când au crezut, natura lor, întreaga lor ființă nu este atât de transformată încât ei devin perfect neprihăniți ca și ființă și nu mai păcătuiesc niciodată. Nu aceasta ne învață Biblia. Nu ni se administrează un fel de har special care ne ridică deasupra păcatului. Deci, în clipa în care ai crezut în Cristos, tu n-ai devenit o ființă neprihănită și pot să ți-o dovedesc. Tu încă mai păcătuiești. Ceea ce s-a întâmplat este că în clipa în care ai crezut în Cristos tu ai fost declarat neprihănit în mod juridic sau legal, în fața tronului lui Dumnezeu. A fost o declarație legală înaintea tronului lui Dumnezeu. Tu ești neprihănit nu bazat pe propria virtute, nici bazat pe propriul merit, dar bazat pe virtutea și meritul altuia, ale lui Isus Cristos Domnul. Deci crezând în Cristos noi devenim în mod legal declarați neprihăniți în fața tronului lui Dumnezeu și – iată cuvântul principal – Dumnezeu ne tratează ca pe niște oameni neprihăniți, perfect neprihăniți în Cristos. Deci acum înțelegem cum a fost El făcut păcat. Când Isus Cristos a fost pe acea cruce, natura Lui n-a devenit stricată. El nu a devenit o ființă coruptă sau groaznică. Ci I-au fost atribuite păcatele noastre. Și în fața tronului lui Dumnezeu El a fost considerat, declarat vinovat și a fost tratat de Dumnezeu ca fiind vinovat. El întotdeauna a fost, este și va fi Mielul imaculat al lui Dumnezeu. Dar pe acel lemn păcatele oamenilor Săi I-au fost atribuite Lui, de la fraza în latină, „imputare” – „a gândi” sau „a considera”. El a fost declarat legal vinovat și atunci Dumnezeu L-a tratat pe El așa cum un Dumnezeu drept trebuie să trateze nelegiuirea și aceasta este înspăimântător. Și iată deci ce înseamnă. Vreau să vă gândiți la ceva. Este un exemplu comun, vulgar, dar este cel mai bun pe care l-am putut găsi. Doar gândiți-vă pentru un moment. Este ceva pentru un păcătos care îl urăște pe Dumnezeu să stea înaintea scaunului de judecată al lui Dumnezeu în calitate de vinovat și să fie tratat ca și vinovat. Este mai înspăimântător decât se poate spune în cuvinte. Dar este cu totul altceva atunci când Sfântul Fiu al Dumnezeului Celui viu stă atârnat înaintea Tatălui, și Tatăl să-L declare vinovat și să-L trateze ca pe un infidel, ca pe un încălcător de lege, ca pe un criminal. Ați auzit ce absurditate spun despre Dumnezeu că El a creat oamenii pentru că se simțea singur. Dumnezeu nu a creat oamenii pentru vreo nevoie. El a creat oamenii din revărsarea abundenței Lui, și nu din lipsă de ceva. Și El nu era singur pentru că în cadrul Trinității noi avem relația eternă și glorioasă dintre Tată și Fiu. Fiul fiind întotdeauna desfătarea Tatălui, Ei neavând nevoie de absolut nimeni și nimic în afară de Ei înșiși. Ei nu aveau nevoie de cer. Ei nu aveau nevoie de pământ și Ei nu aveau nevoie nici de înger, nici de om, ci de această unitate perfectă. Ca apoi pe acel lemn al crucii aceasta să fie ruptă... aceasta să fie ruptă.

Gândiți-vă pentru un moment. Să zicem că două dintre femeile de aici care sunt

foarte evanghelistice și foarte evlavioase și să le pese de alte suflete, ele merg în Detroit sau Chicago sau undeva într-o regiune metropolitană și ele decid să împărtășească Evanghelia prostituatelor. Deci, în timp ce ele împărtășesc unui grup de prostituate împietrite vine poliția cu o dubă, adună toate prostituatele și le aruncă în dubă și din cauză că surorile noastre dragi erau acolo printre ele sunt și ele aruncate în dubă cu celelalte. Acum, prostituatele împietrite, ele vor râde, vor chicoti, vor spune glume acolo în dubă. Au mai trecut prin aceasta de un milion de ori. Nu e o problemă asta pentru ele. Pe când surorile noastre dragi stau acolo înspăimântate aproape pe punctul de a le fi greață și a vomita, simțindu-se oribil, dorind să moară, să se ascundă, să scape de acolo. Ele ajung la sediul poliției și acolo li se ia datele, amprentele, sunt tratate dur. Fetele toate stau acolo în celulă râzând și vorbind între ele cât de repede vor ieși afară. Dar cele două creștine stau acolo, din nou, aproape nefiind în stare să respire, atât de pline de rușine, atât de pline de vinovăție, atât de pline de asemănarea cu răul. Este ceva ce ele nu cunosc. Nu este ceva obișnuit pentru ele.

Acum, așa după cum am spus aceasta este o ilustrare jalnică, dar tu și cu mine am fost născuți ca niște creaturi care beau nelegiurea ca pe apă, distrându-se în păcat și fălindu-se cu asta. Nu, nu mai putem înțelege ticăloșia, răutatea păcatului nostru așa cum nici peștele nu mai înțelege că este ud. Dar Cristos care n-a cunoscut nici un păcat a fost făcut păcat. Noi, înainte de a ajunge să-L cunoaștem pe Cristos trăiam sub mânia lui Dumnezeu până într-acolo încât apostolul Pavel ne-a numit copii ai mâniei. Cristos n-a cunoscut altceva decât onoarea Tatălui, n-a știut altceva decât că „Acesta este Fiul Meu preaiubit în care Îmi găsesc plăcerea” și totuși pe acel lemn totul s-a schimbat. Totul s-a schimbat. Acum, vreau să priviți la câteva lucruri. Am adus de fapt astăzi niște notițe pentru că este atât de ... este un lucru complicat. Și vreau să vedeți. Este foarte important. Cristos a purtat păcatul nostru și Cristos a devenit blestem. Și vei spune: „Da frate Paul, ți-am ascultat câteva predici de ale tale, tu predici despre asta.” Nu, noi vom merge mult mai adânc. Cred că atunci când am fost aici doi ani în urmă am vorbit ceva asemănător, dar acum vom merge mai departe. Cristos a devenit blestem pe lemnul acela. După cum Scriptura spune: „Blestemat este oricine nu stăruie în toate lucrurile scrise în cartea Legii, ca să le facă.” Ești sub blestem. Ca să fii răscumpărat de sub blestem, Cristos a trebuit să sufere blestemul în locul tău. El a trebuit să devină blestem. Cristos ne-a răscumpărat de sub pedeapsa Legii, devenind un blestem în locul nostru. Acum, ce e aceea blestem? Este total opusul binecuvântării. Și ce vreau să fac eu astăzi, vreau să discut și binecuvântările și să le întorc cu capul în jos, să vă arăt opusul binecuvântării și vreau să discut și despre blesteme și să vă arăt că fiecare blestem în toată Biblia a căzut peste capul Fiului lui Dumnezeu când El se afla pe acel lemn. Orice blestem care ar fi trebuit să cadă și să

zdrobească încălcătorul legământului – adică pe tine și pe mine – dar ca să ne scape, a trebuit să cadă peste El. Deci, în primul rând, dacă vrei să știi ceva despre blestem atunci gândește-te la ceva despre binecuvântare.

Unul dintre cele mai minunate pasaje despre binecuvântare pe care îl avem din toată Scriptura se găsește în Fericirile din Matei 5. Dar vreau să le schimb puțin. Le știți: „Ferice de cei săraci în duh, căci a lor este Împărăția cerurilor! Ferice de cei ce plâng, căci ei vor fi mângâiați!” Și așa mai departe... Ei bine, le vom suci puțin și vreau ca voi să realizați că aceasta a căzut peste Cristos. Conform capitolului 5 din Matei, celor fericiți li se dă Împărăția cerurilor, dar celor blestemați li se refuză intrarea. Cei binecuvântați sunt destinatarii confortului divin. „Ferice de cei ce plâng, căci ei vor fi mângâiați!” Dar cei blestemați sunt țintele mâniei lui Dumnezeu și tot așa a fost și Cristos. Cei binecuvântați sunt satisfăcuți, pe când cei blestemați mor mizerabili și chinuiți. Cei binecuvântați primesc îndurare. Cei blestemați sunt condamnați fără milă. Cei binecuvântați Îl vor vedea pe Dumnezeu. Cei blestemați sunt izolați de prezența Lui. Cei binecuvântați sunt fii și fiice de Dumnezeu, iar cei blestemați sunt renegați în dizgrație. Iată ce a căzut asupra lui Cristos.

Ascultați-mă. Ascultați atent. Dacă puteți învăța un singur adevăr din tot ce s-a vorbit săptămâna aceasta, atunci să învățați cuvintele acestea: Singurul mod prin care ai putut fi binecuvântat în ceva este pentru că El a murit fiind blestemat în toate. Aceasta dă un nou sens atunci când ești întrebat: „Cum ești?” Și tu răspunzi: „Binecuvântat!” Ei bine, în timp ce tu gândești binecuvântat, să-ți lași buzele să tremure o clipă pentru că tu ești binecuvântat din cauză că El a murit blestemat. Cum putem noi învăța atât de repede să ne jucăm la vârsta aceasta superficială a noastră, învățăm să ne jucăm „bile” cu diamantele lui Dumnezeu. Acea binecuvântare a ta cu care te lauzi tu atât de mult și pe bună dreptate, gândește-te la prețul ei de fiecare dată când o rostești. Gândește-te la preț. S-a efectuat o tranzacție. Acum ești binecuvântat, și doar pentru că El a fost blestemat.

Acum, este o ilustrare a ceea ce înseamnă să fii blestemat pe care o folosesc de ani de zile. Nu găsesc alta mai bună. Și este aceasta. Să spui că cineva este sub blestemul legii, blestemul lui Dumnezeu pentru păcatul lor trebuie să spună aceasta. Că ultimul lucru pe care persoana blestemată îl va auzi când va face primul pas în iad va fi că toată creația se va ridica și-L va aplauda pe Dumnezeu pentru că Dumnezeu a scăpat pământul de ea. Vedeți, iată de ce nu mai este putere mare în predicarea Evangheliei pentru că ne este prea frică să spunem lucruri de genul ăsta. „Legati, afară cu ei, spre distrugere veșnică!” Și totuși Cristos ne-a răscumpărat de sub blestem prin faptul că l-a luat asupra Lui. Astfel, el a suferit în afara porților orașului.

Acum, vreau să fac ceva. Am mers în legământul cel vechi, în legea mozaică și în blesteme și le-am evidențiat ca tu să înțelegi că dacă aceste blesteme ar fi fost să fi căzut asupra încălcătorului legământului – tu ai fi fost acela. Și vreau să vă arăt cum aceste blesteme în loc să cadă asupra ta, au căzut asupra singurului care a păstrat legământul și care este Mesia, Domnul Isus Cristos. Acum în cartea Legii noi descoperim că lui Moise i s-a spus să împartă poporul lui Dumnezeu și ei să stea pe doi munți diferiți. Acei ce stăteau pe muntele Ebal să rostească toate blestemele lui Dumnezeu peste cei ce au încălcat poruncile, acei ce n-au împlinit Legea. Iar acei ce stau pe muntele Garizim să rostească binecuvântarea care trebuie să cadă peste cei ce păstrează legământul. Să ne uităm la aceste blesteme, dar în timp ce se aplică lui Isus Cristos când ne purta păcatele noastre pe acel lemn. El se află pe cruce și strigă, o afirmație atât de importantă care este transliterată pentru noi, „Dumnezeu Meu, Dumnezeul Meu, pentru ce M-ai părăsit?” Și răspunsul din cer de la tronul Tatălui este acesta: „Domnul, Domnul Dumnezeu atotputernic te blestemă!” Cristos se uită în sus și strigă, „Dumnezeu Meu, Dumnezeul Meu, pentru ce M-ai părăsit?” Nici un răspuns de consolare, ci doar aceasta: „Domnul Dumnezeul Tău te blestemă.” Și apoi continuă. Literal, acestea sunt toate blestemele. Judecata divină a privit în jos la Cristos și în timp ce El atârna pe acel lemn și spune: „Domnul trimite peste tine blesteme, confuzie, mustrare până când ești distrus și mori repede. Domnul te lovește cu nebulie și cu orbire și cu tulburare de inimă și tu vei bâjbâi pe întuneric ziua în amiaza mare.” Te-ai întrebat vreodată oare de ce s-a întunecat atât de mult atunci la ora aceea? „Vei rătăci pe la amiază ca un orb în întuneric și nimeni nu te va salva. Dumnezeu găsește plăcere în a te face să pieri și să te distrugă și vei fi smuls din pământ. Vei fi blestemat în cetate și vei fi blestemat pe câmp. Vei fi blestemat la venirea ta, și vei fi blestemat la plecarea ta. Cerul deasupra capului tău va fi de aramă, și pământul sub tine va fi de fier. Vei fi de pomină și de răs printre toate popoarele. Toate blestemele acestea vor veni peste tine, te vor urmări și te vor ajunge până vei fi nimic, pentru că n-ai ascultat de glasul Domnului, Dumnezeului tău, pentru că n-ai păzit poruncile Lui și legile Lui, pe care ți le-a dat.” Acum gândiți-vă puțin la aceasta. Singurul care a păzit legământul Mesia Domnul Isus Cristos, când a luat asupra Lui păcatul, a fost tratat ca singurul vinovat și singurul care a păzit Legea este acum tratat ca și singurul care a încălcat Legea. Și toate blestemele Legii de la tronul lui Dumnezeu s-au revărsat asupra capului Său.

Permiteți-mi să continui cu blestemele Legii. În timp ce Cristos purta păcatul nostru la Calvar El era blestemat ca un om care și-ar fi făcut un idol în ascuns. În așa fel L-a tratat Tatăl. El a fost blestemat ca și unul care și-ar fi dezonorat Tatăl sau mama, ca unul care mută hotarele aproapelui său sau ca cel care îl va face pe un orb să rătăcească pe drum. El a

fost blestemat ca unul care se atinge de dreptul străinului, orfanului și văduvei. El a fost blestemat ca unul care se face vinovat de orice manieră a imoralității și perversiunii, care își lovește aproapele lui în ascuns sau ca cel care primește un dar ca să verse sângele celui nevinovat. El a fost blestemat ca acel care nu împlinește cuvintele Legii acesteia, și care nu le face. Vreți să vorbim despre suferințele lui Cristos? Să devenim romantici în timp ce vorbim despre coroana de spini și despre biciul ce-l lovea spatele. Tu nu înțelegi crucea. Acea nu este durerea crucii. Durerea crucii nu este ceea ce l-au făcut oamenii mici unui Cristos puternic. Durerea crucii este ceea ce l-a făcut Dumnezeu Tatăl singurului Lui Fiu. Unii dintre voi probabil niciodată n-ați auzit o așa predică. Și totuși pretindeți a fi predicatori ai Evangheliei, conservatori, cu principii și toți ceilalți termeni. Aceasta este adevărata cruce. Este un pasaj în Proverbe care spune: „Cum sare vrabia încoace și încolo și cum zboară rândunica, așa nu nimerește blestemul neîntemeiat.” Atunci cum toate aceste blesteme cad asupra lui Cristos, acel pe care Isaia Îl numește Vlăstarul? Nu era nici o pricină în El. Nici măcar dușmanii Lui nu găseau un motiv pentru care să-L condamne. Pentru că El stătea, precum bătrânii predicatori bapțiști obișnuiau să spună, El stătea în locul tău de judecată. El purta vina ta. El fusese condamnat de Dumnezeu Sfânt așa cum trebuia să fii tu, pentru ca judecata să fie corectă, potolind mânia lui Dumnezeu și făcând posibil ca un Dumnezeu sfânt și drept să ierte oamenii nelegiuți și totuși să rămână sfânt și drept. Acum, vreau să mergem pentru un moment, sărind peste câteva notițe. Psalmul 32. Permiteți-mi să vi-l citesc. „Ferice de cel cu fărădelegea iertată, și de cel cu păcatul acoperit! Ferice de omul, căruia nu-i ține în seamă Domnul nelegiuirea, și în duhul căruia nu este viclenie!” Să mergem la cruce și să întoarcem puțin textul. Păcatul l-a fost atribuit lui Cristos. „Ferice de cel cu fărădelegea iertată, și de cel cu păcatul acoperit! Ferice de omul, căruia nu-i ține în seamă Domnul nelegiuirea, și în duhul căruia nu este viclenie!” Dar pe cruce păcatul l-a fost atribuit Lui Cristos. El a fost expus în fața Lui Dumnezeu și oștirii cerești. El a fost afișat în fața oamenilor. Nelegiuirea ta pe care a purtat-o nu l-a fost iertată, ci El a fost zdrobit sub mânia Dumnezeului atotputernic. Iată ce s-a întâmplat. În reînnoirea legământului mozaic în Moab este un pasaj foarte, foarte important care explică ce se va întâmpla celui care nu păzește toate cuvintele scrise în cartea Legii ca să le îplinească. Și iată ce spune, vreau să ascultați. „Ci atunci mânia și gelozia Domnului se vor aprinde împotriva omului aceluia, toate blestemele scrise în cartea aceasta vor veni peste el, și Domnul îi va șterge numele de sub ceruri.”

Acum fiți atenți aici: „Domnul îl va despărți, spre pieirea lui, din toate semințiile lui Israel, și-i va face după toate blestemele legământului scris în această carte a Legii.” Cel care a încălcat legământul trebuia să fie izolat și toate blestemele să cadă asupra lui. Dar cei care au

încălcat legământul sunt salvați acum pentru că singurul care a păzit Legea și legământul care a mers vreodată pe această planetă a fost izolat în locul lor. Și toată ura feroce a lui Dumnezeu împotriva răului a căzut asupra Fiului lui Dumnezeu care a stat în locul oamenilor Săi. Vă amintiți – sper că da – în Numeri 6, binecuvântarea preoțească? Haideți s-o citim. Deschideți împreună cu mine la Numeri 6, versetul 24. „Domnul să te binecuvânteze, și să te păzească! Domnul să facă să lumineze Fața Lui peste tine, și să Se îndure de tine! Domnul să-Și înalțe Fața peste tine, și să-ți dea pacea!” Una dintre cele mai mari întrebări teologice și filozofice din toată Scriptura este aceasta. Dacă Dumnezeu e bun, El nu poate face asta. Dacă Dumnezeu e drept, El nu poate face asta. De ce? Pentru că noi suntem nelegiuți și un Dumnezeu drept trebuie să acționeze pe bună dreptate cu noi. Uneori când vorbesc la o universitate știu deja ce au împotriva mea și știu că ei cred că mă voi ridica și voi începe să vorbesc despre dreptate și sfințenie și mânie. Și toate aceste lucruri și ei așteaptă să dezbată, să țipe să strige. Deci stau în picioare în fața auditoriului și le spun. „Aveți o mare problemă.” Și știu ce gândesc toți. „Da, avem această mare problemă din cauza concepției tale puritane despre Dumnezeu.” „Nu, aveți o mare problemă, o problemă terifiantă. Și este aceasta – că Dumnezeu este bun.” Și deja le văd ochii: „Ei bine, și care-i problema aici?” Ei, problema aici este aceasta. El e bun, iar voi sunteți răi. Și pentru că El e bun și iubitor El trebuie să facă față unor oameni răi și fără dragoste cum sunteți voi. Vedeți, deci cum poate Dumnezeu să rostească o binecuvântare ca aceea peste poporul lui Israel? Cum poate El să rostească o binecuvântare ca aceea peste voi? Iată cum. Pentru că Dumnezeu a privit la Singurul Lui Fiu pe acel lemn în ziua aceea și a zis: „Dumnezeu te blestemă și te distruge. Dumnezeu Își ia lumina prezenței Lui de la Tine și te condamnă. Domnul Își întoarce fața de la tine și te umple de suferință.”

Acum, să vorbim puțin despre mânia lui Dumnezeu. Predicatore, am auzit mii de predici de Paște și majoritatea mă fac să-mi fie rău pentru că vorbesc mult și o țin într-una despre coroana de spini și despre biciuirea de pe spate și despre cuiele din palme și despre sulița din coastă și o țin tot așa despre suferința fizică a lui Isus Cristos. Cristos a suferit fizic. Aceasta a făcut parte din răscumpărare. Era necesar. Noi a trebuit să fim salvați printr-o jertfă sângeroasă. Dar dacă ar fi să te oprești aici, atunci nu i-ai învățat nimic pe oameni despre cruce! Nimic! Pentru că eu am spus de un milion de ori... Durerea crucii nu e doar ce l-au făcut oamenii Lui Cristos. Este ce l-a făcut Dumnezeu Fiului Său. El e în grădină și strigă de trei ori: „Depărtează de la Mine paharul acesta, depărtează de la Mine paharul acesta, depărtează de la Mine paharul acesta.” Am auzit predicatori spunând că aceasta e crucea romană, acesta e gârbaciul cu nouă cozi, că este aceasta și cealaltă... Permiteți-mi să vă întreb ceva. Ați citit istoria bisericii? Ei bine, dacă ați citit-o atunci înțelegeți că pentru următoarele secole după moartea și

învierea lui Mesia au fost nenumărați creștini care au murit pe cruce. Chiar crucificați cu capul în jos. Acoperiți în petrol și smoală, dându-li-se foc ca să servească drept felinare pe străzile Romei. Și istoria ne spune că majoritatea acelor creștini mergeau la răstignire cântând imnuri de bucurie și bucurându-se că pot îndura aceeași moarte ca și a Domnului lor. Acum, îmi vei spune tu că un grup de mici creștini muritori erau mai curajoși și mai neînfricați decât Căpetenia salvării lor? Îmi vei spune că Cristos tremura la biciul roman? El râdea de legiunile romane! Ce era în pahar?

Niciodată n-o să uit cum ei predau odată la o minunată școală clasică reformată și le-am spus: „Astăzi voi preda despre ispășire.” M-au rugat, mi-au spus să predau întreg corpului studentesc. Le-am spus: „Ei bine, voi preda despre ispășire, cine vine?” Și mi-au spus: „De la grădiniță până la clasa a 12-a.” Am spus: „Ok...” Atunci directorul m-a privit și mi-a zis: „N-o să fie nici o problemă”. Deci m-am ridicat și am început să predau și în final am întrebat: „Studentți, ce era în pahar? Ce era în pahar?” N-o să uit niciodată. O fetiță de vreo opt sau nouă ani a ridicat mâna. I-am spus: „Da, dragă.” Ea s-a ridicat, și-a pus mâna pe bancă și a zis: „Domnule, mânia Dumnezeului Cel atotputernic era în pahar.” Din gura copiilor... Ceea ce majoritatea predicatorilor evanghelici chiar dacă o știu niciodată n-o predică. Ea știa foarte clar.

Ascultați vă rog. Vreau să citim din prooroci. „În mâna Domnului este un potir, în care fierbe un vin plin de amestecătură. Când îl varsă, toți cei răi de pe pământ sug, îl sorb și-l beau până în fund!” Ce era în pahar? Mânia lui Dumnezeu. „Căci așa mi-a vorbit Domnul, Dumnezeul lui Israel: „la din mâna Mea, acest potir plin cu vinul mâniei Mele și dă-l să bea toate neamurile la care te voi trimite. Vor bea, și se vor ameți și vor fi ca niște nebuni, la vederea sabiei, pe care o voi trimite în mijlocul lor!” Dar era Cristos pe acel lemn care a ajuns să ia paharul mâniei lui Dumnezeu din mâna lui Dumnezeu și l-a băut în locul oamenilor Lui. Aceasta este Evanghelia. Imaginați-vă pentru moment că stați la un sfert de milă de un baraj care are 10 mii mile înălțime și 10 mii mile lățime, care e umplut până la refuz de apă, tu și sătucul tău. Și dintr-o dată peretele barajului se rupe și vine o inundație masivă de apă, un potop. Nu contează cât de bun înotător ești, nu contează cât de mult rezisti. Nu e nici o speranță. Cei mai iuți de picior nu pot fugi să se ascundă. Veți fi zdrobiți fiecare dintre voi. Și exact înainte de a ajunge apa în oraș pământul se deschide și înghite tot potopul acesta imens până acolo că nici măcar o picătură nu-ți va atinge pantoful. În același mod mânia lui Dumnezeu venea peste tine și Cristos S-a deschis și a băut absolut tot ca ție să nu-ți rămână nici măcar o picătură. Imaginați-vă o piatră de moară de 5 tone cu o altă piatră de moară de 5 tone deasupra ei. Fiecare întorcându-se împotriva celeilalte și dintr-o dată tu iei un grăunte de grâu și-l bagi între aceste două pietre. Nici măcar o secundă, nici o fracțiune de secundă. Închis de presiune, de greutate, acesta

explodează. Și când te uiți n-a mai rămas nimic. „Adevărat, adevărat, vă spun, că, dacă grăuntele de grâu, care a căzut pe pământ, nu moare, rămâne singur; dar dacă moare (sub mânia lui Dumnezeu), aduce mult rod.”

Acum vreau să citez un pasaj și să-l interpretez din lucrarea mea favorită din toate timpurile, cu excepția Scripturii, a autorului meu preferat din toate timpurile, care este John Flavel vorbind despre slava lui Cristos. Vă rog s-o citiți. Eu nu o pot citi fără a plânge. Și nici nu pot să mă gândesc la aceasta și să nu dansez. N-am mai văzut niciodată o așa înălțare în afară de Scriptură. Eu numesc aceasta „Târgul lui Dumnezeu.” John Flavel, ceea ce face el e o descriere a discuției din eternitate între Tatăl și Fiul despre om și căderea oamenilor. Iată conversația lor: „Să presupunem că, ” John Flavel spune, „Tatăl Îi spune lui Cristos când negociază pentru tine.” Tatăl spune: „Fiul Meu, iată niște suflete sărace și mizerabile. Ele s-au distrus complet și acum îi așteaptă judecata Mea.” Tu întrebi pe cineva odată: „Ești salvat?” „Da.” „De ce?” „De păcat.” Nu, nu, dragul meu. Nu păcatul era cel ce venea peste tine. Când un om este salvat, este salvat de la Dumnezeu. Judecata lui Dumnezeu venea asupra ta. Dumnezeu te-a salvat de El, Dumnezeu te-a salvat pentru El și Dumnezeu te-a salvat prin El. El a intervenit împotriva propriei Lui justiții care venea asupra ta. „Pe ei acum îi așteaptă judecata mea. Justiția cere ca cineva să le achite vina.” Dumnezeu nu poate ierta oricum. Judecata Lui trebuie să fie achitată în primul rând. El spune: „Justiția cere ca cineva să le achite vina sau ea va fi satisfăcută prin a-i distruge veșnic pe ei. Ce e de făcut pentru aceste suflete?” Și atunci Cristos răspunde: „O, Tată, dragostea și mila Mea pentru ei este atât de mare, că mai degrabă aș fi eu responsabil pentru ei ca garanție a lor, decât ei să piară veșnic.” Acum ascultați limbajul: „Adu toate facturile să văd ce-ți datorează.” Și ce spune El? Știți, sunt mulți oameni care-și iau un angajament să iubească și apoi când devine prea greu, prea costisitor, ei spun: „Nu, n-am intenționat niciodată așa ceva.” „Nu, nu, a mers prea departe. Nu știam ce fac atunci când mi-am luat acest angajament.” Dar Cristos stă acolo în fața Tatălui și spune: „Adu toate facturile lor. Să-Mi arăți exact tot ce-ți datorează.” Deci atunci când El S-a întrupat, când a lăsat slăvile divine El știa foarte bine ce face. Știa exact cât Îl va costa. El spune: „Adu toate facturile ca să văd ce-ți datorează. Doamne, adu-le pe toate” Este frumos! Este doctrina justificării. „Adu toate facturile lor ca să nu mai ai nici o socoteală cu ei.” Când te afli în junglă, în Amazon, un potop poate veni, o ploaie poate să vină atât de repede și să-ți umple barca în 5 minute și te-ai dus la fund! Vezi o furtună ce vine de-a lungul râului, e teribil, vântul suflă, încerci să faci ceva, speri că înainte de a ajunge la tine se va potoli, se va calma, se va despărți, va pleca în altă direcție... Și ceea ce-i spune Tatăl Fiului Său este: „Fiule, dacă te angajezi să faci asta, să nu te aștepti la nici o urmă de cruțare! Întreagă forță a mâniei și judecării Mele ce

trebuie să cadă asupra lor va cădea asupra Ta.” El spune asta: „Dacă va fi să-i cruț pe ei, nu te voi cruța pe Tine, Fiule!” Fiul răspunde, „Sunt dispus să fac asta, Tată, așa să fie. Să cadă tot asupra Mea. Eu sunt în stare să plătesc și chiar dacă aceasta arată ca o pierzanie pentru mine, chiar dacă sărăcește toate bogățiile mele, îmi golește toate comorile, sunt totuși dispus s-o fac.”

Vreau să închei cu cartea Genezei. Acolo un bătrân este testat cu privire la idoli inimii lui. Dumnezeu se apropie de Avraam și-i zice: „Ia pe fiul tău, pe singurul tău fiu, pe care-l iubești,” Credeți că Dumnezeu încearcă să ne spună ceva aici? Credeți că poate Dumnezeu ne arată ceva mult mai departe aici, pe cineva mult mai glorios decât fiul lui Avraam? Dumnezeu i-a zis: „Ia pe fiul tău, pe singurul tău fiu, pe care-l iubești, pe Isaac; du-te în țara Moria, și adu-l ardere de tot acolo, pe un munte pe care ți-l voi spune.” Deci bătrânul se supune. Își ia fiul. Și este din nou remarcabil. Îi văd locul în scrierile Vechiului Testament. Vreau să subliniez faptul că se pare că ceea ce învață acest text aici este că nu există nici o împotrivire din partea lui Isaac. Din nou, arată el ceva mult mai mareț aici decât acest eveniment? Acest fiu, singurul fiu pe care Avraam îl iubea se întinde pe altar și bătrânul își trage cuțitul acela, probabil își pune mâna pe fruntea fiului său și se lasă în voia lui Dumnezeu. Întinde mâna, ia cuțitul și aude următoarele; „Avraame! Avraame! Să nu pui mâna pe băiat, și să nu-i faci nimic; căci știu acum că te temi de Dumnezeu, întrucât n-ai cruțat pe fiul tău, pe singurul tău fiu, pentru Mine.” Avraam a ridicat ochii și a văzut un berbec încurcat cu coarnele într-un tufiș. Și el pune numele aceluia loc „Yahwe”, sau „Iehova Ire”, adică „Domnul va purta de grijă”. Și toți răsuflă ușurați. Ce sfârșit frumos al acestei povestiri. Există doar o singură problemă. Nu e sfârșitul. Este pauza. Sute de ani mai târziu, sute, sute de ani mai târziu cortina se deschide din nou. Și acolo stă atârnat Isus Cristos, Fiul lui Dumnezeu, singurul Fiu al lui Dumnezeu, pe care El Îl iubea. Și strigă, „Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu, pentru ce M-ai părăsit?” Și Dumnezeu ia cuțitul din mâna lui Avraam și-Să sacrifica singurul Său Fiu în locul tău! Iată de ce eu când aud predicatorii aceștia de la TV... Vă rog să nu credeți că sunt un om violent și cu siguranță nu sunt nici un bărbat puternic. Dar să nu arăți niciodată spre noua ta mașină spunând „Iehova Ire”, adică „Domnul poartă de grijă”. Că îți voi spune: „Mașina ta să piară împreună cu tine!” Iehova Ire nu vorbește despre a face rost de o mașină. Vorbește despre a face rost de un miel! Domnul va avea grijă să facă rost de un miel care trebuie să moară sub mânia lui Dumnezeu! Știți că Dumnezeu i-a spus lui Avraam: „Avraame! Avraame! Să nu pui mâna pe băiat, și să nu-i faci nimic; căci știu acum că te temi de Dumnezeu, întrucât n-ai cruțat pe fiul tău, pe singurul tău fiu, pentru Mine.” Acum tu și eu care credem Îi putem spune lui Dumnezeu, „Dumnezeule, Dumnezeule meu, știu că mă iubești, întrucât n-ai cruțat pe Fiul Tău, pe singurul Tău Fiu, pe care îl iubești, pentru mine.” Misiuni... vă trebuie să vă înflăcărați pentru misiuni... Trebuie să fiți

mișcați pentru misiuni?... Trebuie să fii motivat? Să piară motivația ta împreună cu tine. Nu-mi pasă un gram de motivație dacă aceasta nu te mișcă la devotament, dacă aceasta nu te mișcă pentru misiune atunci nimic nu va ajuta inimii tale de piatră, moarte. Este Cristos! Să-L prețuiești cel mai mult pe Cristos! Lumea are nevoie să audă adevărata Evanghelie.

Știți de ce misiunile și plantarea bisericilor și creșterea bisericilor și toate celelalte... atât de multe sisteme și idei culturale încoace și încolo și relevanța acestora și tot acest târâboi în comunitatea evanghelică... Știți de ce e necesar? Pentru că oamenii nu mai înțeleg Evanghelia, chiar acei care trebuie s-o predice. Trebuie să mergem la tot felul de nătărăi mărunți și să încercăm să găsim ceva putere, să încercăm să găsim vreo relevanță pentru că nu cunoaștem Evanghelia! Oamenii sunt morți, cu o inimă de piatră, oamenii Îl urăsc pe Dumnezeu peste tot în lume. Nu sunt oameni în lumea aceasta să ne aștepte să mergem să le vorbim. Când mergi acolo și le spui ei nici nu vor să audă. Dar tu mergi pentru El și apoi predicând Evanghelia lui Isus Cristos, Duhul lui Dumnezeu se coboară și învie un mort! Și astfel El se va alege cu niște oameni pentru Sine! El nu va face acest lucru prin a găsi vreo cheie culturală să descuie inima unui anumit grup de oameni. El o va face prin predicarea credincioasă a Evangheliei. De ce are nevoie lumea astăzi este de predicatori care predică Evanghelia din nou și din nou și din nou. Există vre-un motiv? Ai citit vreodată? Citește te rog, sute, mii de predici de ale lui Spurgeon. Știi ce vei găsi? Când o citești pe prima – le vei citi pe toate. El predică despre un lucru – Cristos. Nu contează ce text are. El mereu se va întoarce la Cristos. Va merge direct înapoi la cruce, el va merge direct la judecata lui Dumnezeu fiind achitată și mânia lui Dumnezeu fiind potolită. Vă mai mirați atunci de ce se zice că Spurgeon a fost cel mai mare predicator care a existat vreodată? Vă spun eu de ce, pentru că el cunoștea Evanghelia și aceasta era tot ce predica el și nu s-a plictisit niciodată. Noi nu avem nevoie de mai mulți misionari. Astăzi în lume e mai multă misiune decât a existat vreodată. Tot felul de organizații de misiune, tot felul de misiuni, tot felul de slujiri. Dar câte din toate acestea se ocupă de transmiterea adevărului biblic, de învățătura Cuvântului lui Dumnezeu la oameni? Dacă ieși la câmp, nu iei cu tine un sistem oarecare. Și nici vreo strategie. Nu iei tot felul de lucruri pe care ei le învață ca fiind esențiale în misiune astăzi. Îți iei Biblia cu tine! Mergi în piața aceea, deschizi Biblia și Îl predici pe Cristos. Și nu vreo lege modernă contemporană ce constă din patru reguli, cinci lucruri pe care Dumnezeu vrea să le știi despre Isus. Evanghelie, adevărata evanghelie! Predică și cheamă oameni la pocăință și cheamă oameni la credință și spune-le aceasta: Că dovada convertirii adevărate este lucrarea continuă a sfințirii! Aceasta este dovada. Atât de multe de spus, și atât de puțin timp și am luat mult timp de la voi, dar nu-mi pare rău. Aveți nevoie de aceasta. Vom vorbi despre misiuni. Vom vorbi despre a merge. Vom vorbi despre asta. Dar cum îi place soției

mele să spună, „Ce parte din cuvântul „mergi” nu înțelegeți?” De câtă explicație aveți nevoie aici? Mă rog ca Duhul Sfânt să coboare în acest loc și să-L onoreze pe Cristos. Aceasta mă rog. Dumnezeu să vă binecuvinteze.

<http://illbehonest.com/romana/Costul-De-A-Nu-L-Urma-Pe-Hristos-Paul-Washer>